

Всички станаха на крака, и веднага двѣ палта се по-
стлаха на най-згодното мѣсто край огъня, и двѣ торби се
турнаха върху тѣхъ на мѣсто възглавки.

— Сѣдни войводо. Заповѣдайте сѣднете, — едноврѣ-
менно нѣколко гласа поканиха гоститѣ да сѣднатъ.

Войводитѣ не чакаха да се повтарятъ поканитѣ, заеха
мѣстата си. Дѣдо Желю си извади чибучката съ дулата и я
натѣпка съ тютюнъ. Дѣдо Тодоръ смигна на едно младо хъш-
че, при което се бѣше спрѣла манерката, и то разбра как-
во му се подсказва, стана и почтително поднесе манерката
на войводата съ думитѣ :

— Заповѣдайте войводо.

Войводата пое манерката, по поглади и засука назадъ
голѣмитѣ си мустаци, по-повдигна малко манерката нагорѣ
и каза :

— Е ха на здравие момчета, да даде дѣдо Господъ
при Търново като побѣдители ей тъй да се съберемъ и ве-
селимъ.

— Аминъ, аминъ. Дай Боже! се чу отъ всѣкъдѣ.

Слѣдъ войводата дѣдо Желю пое манерката и прѣди да
пие, и той благослови по хайдушки :

— Момчета, ха да дава Господъ ей тъй на шишъ да
въртимъ пашитѣ, както Тодоръ агнето.

— Урррааа, да бѣде! грѣмнаха едно-гласно хъшлаци-
тѣ. Мнозина отъ другитѣ огньове, като чуха пюрюлтията отъ
къмъ голѣмия огънь и видѣха и войводитѣ тамъ, дойдоха при
него, и компанията като порасна, огъня се накладе още по-
голѣмъ, макаръ никакъ и да не бѣше студено.

Слѣдъ малко се опече агнето, и дѣдо Тодоръ каза ше-
говито :

— Булка, ха слагай трапезата!

Всичкитѣ се разсмѣха отъ тѣзи шега, но младитѣ хъ-
шовчета разбраха, че трѣбва да се шета. Скокнаха та на-
сѣкоха съ тесацитѣ си отъ дѣбоветѣ дрѣбни клончета съ зе-
лена шума, и я растлаха прѣдъ дружината. Всѣкой си изва-
ди хлѣба и го сложи прѣдъ себѣ си. Войводата порѣча та
му донесоха и неговитѣ мишинени дисаги да извади и той
що имаше за ядение. Дѣдо Тодоръ, даде на едного да дър-